

Ο ΜΥΣΣΕ ΚΑΙ ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 21)

αυτή με την απελπισία μέσα στην ψυχή του, με τη θέλησή του καταρρακωμένη, άνικανος να άμυνθή κατά του ίδιου του έαυτού του. Κι' έγραφε στίχους, άπεθυνόμενος προς τους φίλους του, όπως οί παρακάτω:

Μές' στο ποτήρι αυτό όπου ζητάω να πιξώ το μαρτύριό μου,
άφηστε να πέσουν μερικά ιδάκουρα ούζου...

Παρ' όλ' αυτά όμως, ο Μυσσέ θα μπορούσε να θεραπευθί από τον άλκοολισμό του, αν έπεφτε στα χέρια ενός καλού γιατρού, ο οποίος θα έεασκούσε κάποια έπιβολή επάνω του. Ένας τέτοιος γιατρός θα τον έπειθε να έγκαταλείψη το Παρίσι και να πάη ν' αναπαυθί στην έξοχή. Έκει, ο ήλιος, ή γαλήνη και μια λουτροθεραπεία θα τον θεράπευαν χωρίς άλλο από τη «διψομανία» του.

Μά κανένας από τους γιατρούς του δεν θέλησε ν' ακολουθήση το θεραπευτικό αυτό σύστημα κ' ή κατάσταση του ποιητού έχειροτέρησε από μέρα σε μέρα. Όλοι οί φίλοι του άδιαφορούσαν για την κατάστασί του και δεν έδισταζαν μάλιστα να του δίνουν να πίνη.

—Αγαπητέ μου ποιητά, του έλεγε μια μέρα, ο Βιλλεμαίν, δεν σε βλέπουμε καθόλου...

—Μά περνάω τελευταία όλο τον καιρό μου πίνοντας, του άπάντησε ο Μυσσέ.

—Ω! ωραία! είπε τότε ο Βιλλεμαίν. Πάμε λοιπόν να σου προσφέρω μερικά ποτήρια άφέντι.

Λίγες ήμέρες μετά τον θάνατο του ποιητού ο πιό στενός του φίλος Γκισαρντέ συνάντησε τον Άλέξανδρο Δουμά, ο οποίος του είπε:

—Πρέπει να όμολογήσετε ότι τον σκότωσε το άλκοόλ.

—Συμφωνώ, άπάντησε ο φίλος του Μυσσέ, μά αυτό δεν άποδεικνύει τίποτε έναντίον του άλκοόλ. Φανερώνει μόνο ότι ο όργανισμός του Μυσσέ δεν τό σήκωνε...

Τί να πη κανείς για ένα τέτοιο φίλο;

“Αν, κατά τις τελευταίες ήμέρες της ζωής του, ο Μυσσέ κατόρθωσε να ξεφύγη λίγο από τον θούρκο, και να γράφη την «Έλπίδα στον Θεό» τό όφείλει αυτό σε μια φτωχή γυναίκα, την άδελφή Μαρκελίνα, ή οποία «περιποιήθηκε την ψυχή του και φρόντισε για την άνάνησί της».

“Εθαψαν τον Μυσσέ μαζί μ' ένα μεταξοκέντητο κοντυλοφόρο, που του είχε χαρίσει ή Μαρκελίνα. Την κηδεία του παρηκολούθησαν είκοσιοχτώ μόνο φίλοι του.

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΞΕΝΙΕΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 33)

να συγκρατηθί. Και ζαφνικά σ' ένα αισθηματικό κομμάτι ή Νταίζη έβγαλε ένα στεναγμό και έπεσε προς τα πίσω άναίσθητη στην άγκαλιά του Μάρτενερ. Και εκείνος με τό ψυχρό ύφος ενός «τζέντλεμαν» την πήρε στα χέρια του, την μετέφερε ως τ' αυτοκίνητό της και έσπευσε να την οδηγήση στο σπίτι της.

Μά ή Νταίζη που είχε τώρα συνέλθει δεν τον άφησε πειά να φύγη από κοντά της:

—Κύριε, του έδήλωσε, με κάνετε να σάς αγαπήσω με την έπιμονή και την άγρία πολιορκία σας κ' ύστερα, όταν βαρεθήκατε αυτό τό παιγνίδι πάψατε να ένδιαφέρεστε για μένα. “Ε, όχι αυτό είνε μια μεγάλη προσβολή. Δεν σπάνε έτσι την καρδιά ενός κοριτσιού για να διασκεδάσουν. Μπορείτε να φύγετε. Μά θα σάς τύπη διαρκώς ή συνείδησίς σας γι' αυτό τό έγκλημα που κάνατε.

Κι' ο Τσάρλυ Μάρτενερ δεν έφυγε. Σάν τέλειος «τζέντλεμαν» παντρεύτηκε τη νέα για την κατάκτησι της οποίας είχε χαλάσει τόσα χρήματα και τόσα ζεύγη παπουτσιών!

Την παντρεύτηκε, όταν δεν την αγαπούσε πειά, με την έλπίδα ότι θα την αγαπούσε ίσως στο μέλλον. “Ίσως...

ΜΠΟΜΠΥ ΝΤΑΎΜΟΝΤ

ΘΑ ΜΕ ΠΑΝΤΡΕΥΘΗΣ !

(Συνέχεια έκ της σελίδος 34)

φύγω από κοντά σου. Θα με παντρευθής μάλιστα, γιατί διαφορετικά θ' άποκαλύψω σ' όλον τον κόσμο τό τέχνασμά σου και θα σε ρεζιλιέσω.

Κι' ο Πώλ Ρανφέρ, τρελλός από την απελπισία του, αναγκάσθηκε πράγματι να κάνει γυναίκα του αυτό τό ώμορφο μά κακό πλάσμα. Και τώρα μετανοημένος σκέφτεται εκείνη την ευτυχισμένη έποχή που αγαπούσε μόνον τις άσχημες γυναίκες, ή οποίες του χάριζαν όλη την τρυφερότητά τους χωρίς να ζητούν τίποτε ως άντάλλαγμα. Κ' είνε, μά την άλήθεια πολύ δυστυχομένος.

ΑΝΤΡΕ ΤΥΓΚΕΛ

Τ' ΑΓΡΙΟΠΕΡΙΣΤΕΡΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 15)

Κατόπιν, κύριε; Αυτό δεν είνε καθόλου ένδιαφέρον. “Άρχισα να κερδίζω τη ζωή μου δουλεύοντας σε διάφορα ύποστατικά... Μά δεν ένιωθα πολύ καλά τον έαυτό μου... “Υπόφερα, γιατί ήμουν μακριά από την πατρίδα μου... Μια μέρα, μερικοί σύντροφοί μου που με κοροϊδευαν, γιατί ήμουν θλιμμένος, με πήγαν σε μια ταβέρνα... Έκει δεν άργησα να ζαλιστώ... Κι' όταν τέλος μέθυσσα, ένιωσα τον έαυτό μου ευτυχισμένο. Μέσα από τους άχνούς, με τους οποίους γέμιζε τό κρασί τό κεφάλι μου ξανάβλεπα την πατρίδα μου, τό χωριό μου, τον πύργο... “Εβλεπα πώς ή δεσποινίς Παυλίνα μου έδινε τα ξανθά μαλλιά της να τα φιλήσω... Ναι, ήμουν ευτυχισμένος. Μονάχα που όταν ή μέθη πέρασε, ξαναβρέθηκα μόνος στον κόσμο και μακριά απ' όλα... Και τότε άρχισα να ξαναπίνω... “Ετσι έμαθα τό κρασί...

“Ο Σεζαίρ σώπασε... Κύτταξε τον ούρανό που ξεκαθάριζε πάνω απ' τα κεφάλια μας...

—Ξαναγύρισα εδώ, είπε τελειώνοντας, όταν έμαθα πώς ή δεσποινίς παντρεύτηκε κι' ότι είχε έγκατασταθί με τον σύζυγό της στο Παρίσι... “Ετσι δεν την ξαναείδα, ούτε θα την ξαναιδώ ποτέ...

Μια στιγμή, ή σιωπή βασίλευσε όλόγυρά μας. “Επειτα ένα σφύριγμα άκούστηκε σε κάποια άπόσταση.

—Είνε ο άμαξάς που έρχεται να μάς πάρη, είπε ο Σεζαίρ. Μπορούμε να φύγουμε... Δεν θα κάνουμε τίποτε μ' αυτόν τον θορηά...

Και φέρνοντας τό χέρι του στο στόμα του προς την διεύθυνσι του σφυρίγματος, φώναξε:

—Α α α — ο ο — ο ο !...

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΝΤΙΠΟΛΣΕΒΙΚΩΝ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 9)

“Ο Στάλιν ζή σαν έντειχισμένος στο Κρεμλίνο, μέσα στο όποιο μπορεί να μπη κανείς μόνο άμα προμηθευθί ειδική άδεια για την όποια χρειάζονται αναρίθμητες διατυπώσεις. Ζή σ' ένα εσωτερικό κτίριο του άπέραντου αυτού παλατιού, στο όποιο μπορεί να μπη κανείς μόνο άμα προμηθευθί μια άλλη ειδική άδεια, για την όποια χρειάζονται ακόμα πιό πολλές διατυπώσεις, ζή τέλος σ' ένα διαμέρισμα του κτιρίου αυτού, στο όποιο κανένας δεν μπαίνει ποτέ. “Η συγκεντρώσεις, ή συνελεύσεις και τα συνέδρια στα όποια συμμετέχει, γίνονται στο Κρεμλίνο τό ίδιο κι' έτσι δεν ύποχρεώνεται να θγαίνη έξω.

Την ήμέρα της κηδείας της γυναίκας του, ή οποία αυτοκτόνησε για λόγους που παρέμειναν μυστηριώδεις, άπαγορεύτηκε να άνοιχθί έστω κι' ένα παράθυρο κατά μήκος των δρόμων από τους οποίους θα περνούσε ή πομπή. Κι' αυτό γιατί θα παρακολουθούσε την κηδεία κι' ο Στάλιν.

Λένε πώς ο Στάλιν είνε σιωπηλός. Αυτό δεν είνε άκριβές. Οί... χιλιομετρικοί λόγοι που έξεφώνησε ως τώρα γεμίζουν πολλούς μεγάλους τόμους και είνε ίκανός να μιλάη με την ίδια άγνοια των πραγμάτων για όλα τα ζητήματα.

Μπορεί να μιλάη επί ώρες όλόκληρες χωρίς ώστόσο να είνε καθόλου ρήτωρ. Ποτέ δεν λέει τίποτε τό πρωτότυπο, τό καινούργιο τό ζωντανό.

Τότε θα ρωτήσετε πώς έπεβλήθη; Αυτό είνε ζήτημα που θα άπασχολήση στο μέλλον την ιστορία...

ΓΚΑΙΡΙΓΚ, Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΩΝ ΤΕΤΕΛΕΣΜΕΝΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 17)

τό φάνηκε πολύ καλά κατά τον δεύτερο γάμο του με την “Εμμου Σούεμαν, ο οποίος έγινε πέρυσι.

“Εν πρώτοις άνέβαλε τον γάμο του, ο οποίος είχε όρισθί για τις 12 “Απριλίου, γιατί φοβήθηκε μήπως περάση άπαρατήρητος, έπειδή την ίδια μέρα άκριβώς θα γινόταν ή διάσκεψις της Στρέζας. Τον άνέβαλε λοιπόν κατά δυό ήμέρες, για να συγκεντρωθί όλη ή προσυχή του κόσμου σ' αυτόν.

Την παραμονή του γάμου του, ο Γκαίρινγκ πήρε ένα άεροπλάνο και πετώντας πάνω από τό σπίτι της μνηστής του έρριξε σ' αυτό λουλούδια. Μετά τον γάμο, στον όποιο παρεστάθη ως μάρτυς ο ίδιος ο Χίτλερ (ο οποίος έν αντιθέσει προς τον Γκαίρινγκ είνε πολύ άπλός στην ιδιωτική ζωή του, παρετέθη ένα μεγαλοπρεπές συμπόσιο στο Κάιζερ - χόφ και κατόπιν δέκα χιλιάδες στρατιώτες κρατώντας άναμμένες λαμπάδες, συνώδευσαν τους μελλονύμους ως τό σπίτι τους.

“Ολες αυτές ή άδυναμίες του δυνατού αυτού ανθρώπου που φημίζεται ως τό δεξι χέρι του Χίτλερ, έδωσαν άφορμή να δημιουργηθουν εις θάρος του ένα σωρό χαριτωμένα άνέκδοτα, τά ποια κι' αυτό ακόμα τό σοβαρώτατο άγγλικό πρακτορείο Ρώυτερ θεώρησε άξια να τα συμπεριλαμβάνη στα άνακοινωθέντα του. Μά τά άνέκδοτα αυτά θα σάς τά διηγηθούμε στο έρχόμενο φύλλο.